

UCHWAŁA

Dnia 28 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

Protokolant starszy sekretarz sądowy Mariusz Pogorzelski

w sprawie prokuratora Prokuratury Rejonowej w P. w stanie spoczynku S. Z.

po rozpoznaniu w Izbie Dyscyplinarnej

na posiedzeniu w dniu 28 października 2020 r.

wniosku o zezwolenie na pociągnięcia do odpowiedzialności karnej

na podstawie art. 171 pkt 1 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (Dz.U.2019.740 t.j.) i art. 437 § 1 k.p.k.

uchwalił:

1. zezwolić na pociągnięcie prokuratora Prokuratury Rejonowej w P. S. Z. do odpowiedzialności karnej za czyn polegający na tym, że w dniu 14 września 2012 r. w P. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez inną osobę przekroczył swoje uprawnienia służbowe w ten sposób, że pełniąc funkcję prokuratora – Prokuratury Rejonowej w P. i będąc zobowiązanym na podstawie art. 19 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym do wskazania postępowania w związku, z którym zachodzi potrzeba uzyskania danych o osobie poświadczył nieprawdę w formularzu w postaci „zapytania o udzielenie informacji o osobie” do Krajowego Rejestru Karnego, poprzez wskazanie postępowania Prokuratury Rejonowej w P., o sygn. akt 2 Ds. (...) w związku, z którym zachodzi potrzeba uzyskania danych określonej osoby, podczas gdy w rzeczywistości stosunku do tej osoby w tym postępowaniu takiej potrzeby nie było, czym działał na szkodę interesu publicznego w postaci narażenia na

utrata zaufania społecznego do prawidłowego, zgodnego z prawem funkcjonowania prokuratury

tj. o czyn z art. 231 § 2 k.k;

2. kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa;

3. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. B. kwotę 600 zł plus VAT tytułem zastępstwa procesowego prokuratora Prokuratury Rejonowej w P. w stanie spoczynku S. Z. przed Sądem Najwyższym.

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 21 września 2018 r. prokurator Prokuratury Okręgowej wniosł o wydanie uchwały zezwalającej na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora Prokuratury Rejonowej w P. w stanie spoczynku S. Z. Uchwałą z dnia 21 maja 2019 r. Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym zezwolił na pociągnięcie prokuratora Prokuratury Rejonowej w P. S. Z. do odpowiedzialności karnej za czyn polegający na tym, że w dniu 14 września 2012 r. w P. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez inną osobę przekroczył swoje uprawnienia służbowe w ten sposób, że pełniąc funkcję prokuratora – Prokuratury Rejonowej w P. i będąc zobowiązanym na podstawie art. 19 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 24 maja 2000 r. o Krajowym Rejestrze Karnym do wskazania postępowania, w związku z którym zachodzi potrzeba uzyskania danych o osobie poświadczył nieprawdę w formularzu w postaci „zapytania o udzielenie informacji o osobie” do Krajowego Rejestru Karnego, co do okoliczności mającej znaczenie prawne poprzez jego podpisanie po uprzednim zamieszczeniu w nim przez referenta – Prokuratury Rejonowej w P. sygnatury 2Ds. (...), która nie dotyczyła osoby, której dane zostały wpisane w wyżej wymienionym formularzu, tj. o czyn z art. 231 § 2 k.k. w zb. z art. 271 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Powyższą uchwałę zaskarżył prokurator Prokuratury Rejonowej w P. S. Z. Uchwałą z dnia 4 lutego 2020 r. Sąd Najwyższy - Izba Dyscyplinarna po rozpoznaniu ww. zażalenia uchylił zaskarżoną uchwałę i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym postanowieniem z 26 czerwca 2020 r. stwierdził swoją niewłaściwość rzeczową i przekazał sprawę celem jej rozpoznania właściwej rzeczowo Izbie Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego.

Sąd Najwyższy uznał za uprawdopodobniony następujący stan faktyczny:

S. Z. był prokuratorem Prokuratury Rejonowej w P. Aktualnie jest w stanie spoczynku. W dniu 14 września 2020 r. prokuratora S. Z. w pokoju służbowym odwiedziła pracownica biura podawczego ww. prokuratury H. H. Do obowiązków starszego referenta H. H., zgodnie z obowiązującym w dacie czynu opisanego we wniosku o pociągnięcie do odpowiedzialności karnej, zarządzeniem z dnia 27 sierpnia 2012 r. należała przede wszystkim ekspedycja poczty. Obsługa kart karnych od września 2009 nie należała do zakresu obowiązków H. H. Z treści zarządzenia obowiązującego w zakresie organizacji pracy sekretariatu Prokuratury Rejonowej w P. w dniu 14 września 2012 r. wynika również, że do zakresu obowiązków żadnego z pracowników, którego zgodnie z treścią ww. zarządzenia w razie nieobecności mogła zastępować H. H. nie należało wypełnianie formularzy dot. zapytania o karalności (*zarządzenie k. 171-183*).

Pracownica biura podawczego zwróciła się do S. Z. o podpisanie formularza pt. zapytanie o karalności swojej synowej W. Ł., która w tym czasie starała się o pracę w jednostce Policji. Jednym z niezbędnych kryteriów formalnych było przedstawienie zaświadczenia o niekaralności. Ponieważ termin składania aplikacji mijał, H. H. zależało na szybkim uzyskaniu ww. zaświadczenia. Dodatkowo taki tryb uzyskania zaświadczenia o karalności pozwoliłby na uniknięcie opłaty w wysokości 50 zł, w przypadku złożenia wniosku o wydanie zaświadczenia jako osoba prywatna.

W. Ł. nie figurowała jako osoba podejrzana w żadnej sprawie prowadzonej przez tamtejszą Prokuraturę. H. H. łączyły z prokuratorem S. Z. przyjazne stosunki, zdarzało się, że pili razem kawę w pracy, rozmawiali. Prokurator S. Z. podpisał przedłożony przez H. H. dokument, który wskazywał, że osoba o której informację z Krajowego Rejestru Karnego wnosi jest osobą podejrzaną w sprawie 2 Ds. (...).

Następnie H. H., po zatelefonowaniu do A. G. osobiście udała się z wypełnionym formularzem pt. zapytanie o karalności do znajdującej się w tym samym budynku Prokuratury Okręgowej w P. oraz przekazała przedmiotowy

wniosek A. G., prosząc o jej pilne wypełnienie. Ponieważ widniejące na formularzu nazwisko wzbudziło podejrzenia pracownicy Prokuratury Okręgowej, A. G. zadzwoniła do H. H., która oznajmiła, że przedmiotowy formularz został wypełniony na dane jej synowej. O całej sytuacji A. G. poinformowała swojego przełożonego Z. K. Przedmiotowy wniosek został zwrócony do Prokuratury Rejonowej w P., zaś ówczesny Prokurator Rejonowy tej jednostki został poinformowany o przyczynach dokonanego zwrotu.

Z notatki sporządzonej w dniu 27 września 2012 r. przez pełniącą funkcję kierownika sekretariatu w Prokuraturze Rejonowej w P. M. R. wynika, że w dniu 17 września 2012 r. została poinformowana przez Prokuratora Rejonowego P. B. o fakcie wypełnienia przez H. H. Prokuraturze Okręgowej w P. formularza na dane swojej synowej. W notatce kierownik wskazała również na okoliczności podpisana karty, wskazując, że prokurator S. Z. nie wiedział, że podpisuje formularz wypełniony na dane osobowe synowej H. H.

W dniu 2 października 2012 r. prokurator S. Z. sporządził notatkę służbową, z której wynika, że 14 września 2012 r. w jego pokoju służbowym stawiała się H. H., z plikiem dokumentów („kart karnych”) do podpisania, wśród nich znajdowała się „karta karna” wypełniona na nazwisko jej synowej. H. H. zajęła prokuratora rozmową o odszkodowaniu dla jej męża, S. Z. w czasie rozmowy podpisał wszystkie dostarczone „karty”, w tym rzeczoną „kartę karną”, nie zwracając uwagi na nazwiska osób podejrzanych i sygnatury postępowań przygotowawczych. Tego samego dnia prokurator S. Z. dowiedział się od ówczesnego Prokuratora Rejonowego P. B., że wśród podpisanych formularzy znajdował się formularz wypełniony na dane osobowe członka rodziny H. H.. Na sporządzonej notatce istnieje zapis Prokuratora Rejonowego P. B., że 2 października 2012 r. przeprowadził rozmowę z prokuratorem S. Z.

Sąd nie dał wiary zeznaniom prokuratora S. Z., w zakresie w jakim dotyczyły one okoliczności podpisania formularza pt. zapytanie o karalność na dane W. Ł. Prokurator S. Z. kilkakrotnie zmieniał swoje zeznania, twierdząc początkowo, że jego podpis na wypełnionym w ten sposób formularzu został podrobiony. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym zeznania S. Z. wskazują, że

przedmiotowy formularz wypełniony danymi osobowymi W. Ł. został podpisany przez prokuratora S. Z. Ta okoliczność jest udowodniona w sposób dostateczny nie tylko wyjaśnieniami H. H., ale samymi depozycjami S. Z., który stwierdził, że podpis wygląda na jego. Nie została również uprawdopodobniona okoliczność, na którą powoływał się prokurator S. Z., dotycząca tego, że ów formularz wypełniony na dane synowej pracownicy biura podawczego Prokuratury Rejonowej w P. podpisał nieświadomie wskutek jej podstępnego podłożenia w pliku innych formularzy przedstawionych do podpisu przez H. H. Sąd w zakresie tej spornej okoliczności dał wiarę H. H., mając na uwadze ilość skierowanych przez Prokuraturę zapytań karnych w dniach 10 -18 września 2012 r. oraz treść zarządzenia regulującego prace sekretariatów prokuratury Rejonowej w P. w dniu 12 września 2020 r.

Jak wynika ze znajdującego się w aktach sprawy pisma Prokuratury Okręgowej w P. nie da się ustalić liczby formularzy – zapytań o karalności - podpisanych przez prokuratora Prokuratury Rejonowej w P. S. Z., jednak z podanej w ww. piśmie informacji wynika, że w okresie od 10 do 18 września do Prokuratury Okręgowej w P. skierowano 7 zapytań o karalność, a więc nawet gdyby przyjmując, że wszystkie z nich zostałyby przedłożone przez H. H. 14 września 2012 r. prokuratorowi S. Z. do podpisu, to ww. ilość nie jest ilością, która uzasadniałaby ewentualną pomyłkę spowodowaną nieuwagą czy też rozproszeniem.

Biorąc pod uwagę treść wyjaśnień budzi wątpliwości Sądu sporządzona przez prokuratora S. Z. notatka służbowa. Mając na uwadze całość zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wątpliwości wzbudza również notatka kierownika sekretariatu M. R., w zakresie w jakim wskazuje na okoliczności podpisania przedmiotowego formularza. Sąd, kierując się zasadami logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego nie mógł więc uznać jako podstawy ustalenia uprawdopodobnionego stanu faktycznego zeznań S. Z. w zakresie w jakim wskazywał, że H. H. wśród przedstawionych prokuratorowi do podpisu formularzy – zapytań o karalności - przedłożyła również formularz wypełniony na dane swojej synowej. Abstrahując od tego, że w dacie czynu przedkładanie formularzy – zapytań o karalności - prokuratorom było poza zakresem jej obowiązków, co również potwierdza prokurator S. Z. wskazując, że nie było takiej

sytuacji aby H. H. (poza rzekomym zdarzeniem z 14 września 2012 r.) przedstawiała mu do podpisu „karty karne” (protokół konfrontacji k. 290-291), wskazać należy, że charakter relacji prokuratora S. Z. z H. H. („moje relacje z panią H. H. były dobre. Faktycznie ja chodziłem do jej pokoju robić sobie kawę i rozmawialiśmy na różne tematy (protokół konfrontacji k. 290 – 291) przemawia za tym, że prawdopodobnym jest aby H. H. wystosowała wobec prokuratora tego typu prośbę, co potwierdzają pośrednio zeznania świadka A. G.

Z zeznań tego świadka wynikało, że H. H. nie próbowała zataić faktu, że na dostarczonej do Prokuratury Okręgowej karcie karnej znajdują się dane jej synowej, oraz że z uwagi na upływający wkrótce termin aplikowania do Policji, należy jej na szybkim uzyskania zaświadczenia. Jakkolwiek H. H. w protokole przesłuchania jako osoba podejrzana powyższych okoliczność przekazania „karty karnej” do Prokuratury Okręgowej w P. nie podniosła, jednak mając na uwadze, że przesłuchanie miało miejsce ponad 6 lat od zdarzenia należy powyższe tłumaczyć procesem niepamięci. Co istotne, powyższe rozbieżności zostały rozstrzygnięte konfrontacją świadka A. G. i ówczesnej podejrzanej H. H., która doprowadziła do potwierdzenia przez H. H. przebiegu zdarzeń wskazanych przez A. G. (*protokół konfrontacji k. 284-285v.*). Nadto powyższe okoliczności potwierdzone zostały pośrednio przez prokuratora Z. K. (*protokół przesłuchania k. 306-307*).

Jeśli H. H. nie ukrywała rzeczywistych powodów złożenia przedmiotowego zaświadczenia wobec pracownicy Prokuratury Okręgowej - wątpliwym jest aby powyższa okoliczność została zatajona przed mającym dobrą relację z H. H. prokuratorem S. Z. Odnosząc się w szerszym zakresie do zeznań, a następnie H. H. wskazać należy, że Sąd dał wiarę relacji H. H. przedstawionej podczas składania wyjaśnień (*protokół k. 320-321 v.*), które zostały potwierdzone przez H. H. podczas konfrontacji z prokuratorem S. Z. (*protokół konfrontacji k. 290 – 291*). W ocenie Sądu złożone wyjaśnienia są spójne, za czym przemawia nie tylko ich obszerność ale także potwierdzenie ich podczas konfrontacji z prokuratorem S. Z. (który początkowo wskazywał na to, że jego podpis podrobiony) a także – co istotne - ujawnienie motywów wypełnienia formularza pt. zapytanie o karalność na członka

swojej rodziny, a także liczba kart karnych skierowanych z Prokuratury Rejonowej w P. do jednostki wyższego rzędu w dniach 12-18 września 2012 r.

W ocenie Sądu, zebrany w sprawie materiał dowodowy uprawdopodobnia, że H. H. poinformowała prokuratora S. Z., że przedstawiła do podpisu formularz z zapytanie o karalność swojej synowej oraz wyjaśniła jaki był cel jej postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Dokonując oceny przedstawionych w aktach sprawy dowodów, mających wskazywać na dostatecznie uzasadnione podejrzenie popełnienie przez prokuratora S. Z. przestępstwa, Sąd Najwyższy uczynił to z zastosowaniem reguł przewidzianych w art. 7 Kodeksu postępowania karnego.

Zgodnie z przepisem art. 136 § 6 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. *prawo o prokuraturze* (DZ. U. 2017.1767 t.j. z późn. zm.) sąd dyscyplinarny orzeka na podstawie wniosku i dowodów załączonych przez wnioskodawcę. Tylko w szczególnie uzasadnionych przypadkach może przeprowadzić inne dowody. W przedmiotowej sprawie Sąd uzupełnił postępowanie dowodowe poprzez uzyskanie informacji co do ilości kart karnych podpisanych przez S. Z. w dniu 14 września 2012 r.

W pierwszym rzędzie przypomnieć należy, że istotą postępowania w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej nie jest dokonanie prawnokarnej oceny zdarzenia będącego przedmiotem postępowania karnego, czy to co do popełnienia przez prokuratora przestępstwa, czy choćby tylko co do zasadności wniesienia oskarżenia. Sąd dyscyplinarny bada czy prowadzone postępowanie nie stanowi próby wpłynięcia na niezależność prokuratora i czy zgromadzone w jego toku dowody dostatecznie uzasadniają podejrzenie, że prokurator ten popełnił przestępstwo, w kontekście art. 313 § 1 k.p.k., a co za tym idzie czy uprawnione może być przedstawienie mu zarzutu. Immunitet chroni wolność decyzji procesowych podejmowanych przez prokuratora i zapobiega wywieraniu na niego nieformalnego nacisku środkami przewidzianymi w postępowaniu karnym, np. przez wszczęcie postępowania karnego opartego na

bezpodstawnych zarzutach. Chroni go przed potencjalnymi szykanami ze strony organów ścigania.

Wskutek dokonanej analizy przedmiotowej sprawy z opisu czynu koniecznym było wyeliminowanie art. 271 § 2 k.k. bowiem przedmiotem czynu spenalizowanego w art. 271 k.k. jest dokument. Zgodnie z poglądem ugruntowanym w judykaturze dokument, dla objęcia go ochroną wynikającą z art. 271 k.k. musi rodzić nie tylko skutki określone jego treścią i zakresem działania, ale wykraczać powodowanymi przez jego wystawienie skutkami na zewnątrz (*Wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 16 grudnia 2014 r. II AKa 366/14, LEX nr 1630918, Wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 29 maja 2015 r. II AKa 98/15, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2005 r. III KK 154/04*). Nie można uznać aby sam wniosek do KRK jako niewywierający skutków na zewnątrz, mógł być uznany za dokument.

Nie wychodząc poza granice wniosku, Sąd eliminując z opisu czynu art. 271 k.k. dokonał w części dyspozytywnej korekty opisu czynu, doprecyzowując go. Powyższe skutkowało również wyeliminowaniem z podstawy opisu czynu art. 11 § 2 k.k.

W ocenie Sądu wnioskodawca uprawdopodobnił fakt popełnienia przez prokuratora S. Z. występku z art. 231 k.k., w jego typie kwalifikowanym, a więc określonym w art. 231 § 2 k.k.

Nie poruszając w tym miejscu kwestii sporu dotyczącego formalnego lub skutkowego charakteru przestępstwa z art. 231 k.k., zgodzić należy się z poglądem Sądu Najwyższego, wyrażonym w uchwale z dnia 11 czerwca 2019 r., sygn. akt I DO 11/19, LEX nr 2683367, w której Sąd Najwyższy stwierdził: *znamię działania na szkodę, nawet rozumianego jako konieczność powstania określonego skutku, oznacza bowiem spowodowanie stanu narażenia dobra prawem chronionego (właśnie interesu publicznego lub prywatnego) na niebezpieczeństwo powstania szkody. Niebezpieczeństwo to* wprowadzie nie musi być bezpośrednie, ale musi być rzeczywiste i skonkretyzowane. Wskazać jeszcze należy, że nie chodzi wyłącznie o szkodę majątkową, ale o każde narażenie dobra chronionego prawem. Powyższe

rozważania są aktualne dla typu przestępstwa w związku z popełnieniem, którego prokurator wnosi o wyrażenie zgody na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora w stanie spoczynku - S. Z.

Odnosząc się z kolei do indywidualnego charakteru tego przestępstwa w orzecznictwie wskazuje się, że przekroczenie uprawnień oznacza, że „podjęte przez sprawcę zachowanie nie wchodziło w zakres jego kompetencji i równocześnie wskazania na powiązanie formalne i merytoryczne z tymi kompetencjami, a może to z reguły zachodzić tylko w dziedzinie tej działalności służbowej i obejmować tylko te czynności, które mają charakter służbowy i dotyczą osób lub dóbr, w stosunku do których sprawca występuje jako funkcjonariusz publiczny, jednak przekroczenie uprawnień może także polegać na podjęciu działania wprawdzie w ramach kompetencji, lecz niezgodnie z prawnymi warunkami podjętej przez funkcjonariusza publicznego czynności” (wyrok SN z 8.05.2007 r., IV KK 93/07). W ocenie Sądu podpisanie przez prokuratora formularza z zapytaniem o karalność osoby, która nie ma statusu osoby podejrzanej w prowadzonym przez niego postępowaniu przygotowawczym dokonane na prośbę osoby trzeciej, w celu uzyskania przez nią korzyści majątkowej stanowi przekroczenie uprawnień stanowiące stan zagrożenia zaufania społecznego do prawidłowego, zgodnego z prawem funkcjonowania prokuratury. Prokurator jest zawodem zaufania publicznego, sytuacje kiedy w ramach czynności służbowych na prośbę osoby trzeciej w celu osiągnięcia przez nią korzyści majątkowej podpisuje poświadczający nieprawdę wniosek inicjujący wydanie dokumentu o danych wrażliwych bezsprzecznie podważają zaufanie do tej instytucji.

W przedmiotowej sprawie korzyść majątkowa to kwota 50 zł, a więc koszt wystawienia karty karnej w przypadku złożenia zapytania o karalność skierowanego przez osobę prywatną.

W tym miejscu Sąd zwraca uwagę na treść przepisu art. 7 ust. 1 ustawy o Krajowym Rejestrze Karnym. Prokurator w dalszym toku śledztwa powinien dokonać oceny prawnej w zakresie podmiotu, który był zobowiązany do uiszczenia opłaty w przypadku złożenia wniosku, o którym w tym przepisie mowa. Niewątpliwym bowiem faktem jest, że H. H. nie mogła takiego wniosku złożyć jako

osoba prywatna w stosunku do swojej synowej W. Ł., uprawnienie takie przysługuje tylko osobie, której ten wniosek dotyczy. W dalszym toku śledztwa nadto winien prokurator wyjaśnić okoliczności, na które powołuje się H. H. a mianowicie konieczność pilnego uzyskania danych o karalności w związku z aplikowaniem jej synowej do pracy w Policji. Wyjaśnienie tej okoliczności pozwoli na pełną weryfikację motywu jakim kierowała się wypełniając formularz z zapytaniem o karalność na dane swojej synowej. Koniecznym w tym zakresie jest przesłuchanie W. Ł.

Wobec podnoszonej przez prokuratora S. Z. nie tylko w toku posiedzenia przed Sądem Najwyższym, okoliczności, że nie jest pewien, czy złożył podpis pod przedmiotowym formularzem celem wykluczenia jakichkolwiek wątpliwości w tym zakresie (choć w stopniu dostatecznym uprawdopodobniony został fakt złożenia przez tego prokuratora podpisu pod przedmiotowym formularzem) koniecznym jest zasięgnięcie opinii biegłego z zakresu badania pisma ręcznego odnośnie podpisu na formularzu, który jest przedmiotem niniejszego postępowania.

Podkreślić w tym miejscu należy, że zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2007 roku, sygn. SNO 38/07 (Lex 471799), zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora nie oznacza, że prokurator prowadzący postępowanie przygotowawcze wniesie ostatecznie przeciwko niemu akt oskarżenia, a sąd rozpoznający sprawę w postępowaniu karnym wyda wyrok skazujący. Rolą sądu dyscyplinarnego jest weryfikacja zgromadzonego dotąd materiału dowodowego, który w wypadku uwzględnienia wniosku musi wskazywać co najmniej na to, że według jednej z wersji wydarzeń, opartej na sprawdzalnych i prawidłowo zebranych dowodach, można wyprowadzić wniosek, iż doszło do popełnienia czynu zabronionego. Sąd dyscyplinarny nie rozstrzyga w postępowaniu w przedmiocie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej wątpliwości wywołanych możliwością odmiennej oceny dowodów, rzutującej na wynik rekonstrukcji przebiegu zdarzeń, lecz poprzestaje na zbadaniu, czy twierdzenia prokuratora o istnieniu materiału uzasadniającego przedstawienie zarzutu znajdują potwierdzenie.

Mając powyższe okoliczności na uwadze orzeczono jak w części dyspozytywnej niniejszej uchwały.